

IZ SUSJEDSTVA

Jadranka Žuvela, Blato
jadranka.zuvela@gmail.com

Nije nikad bio mačo, nije psovao, pljuvao po cesti kao drugi. Podsjećao ju je na Werthera. Baš ga je tako zamišljala. Plava, kovrčava, duža kosa, modre oči... Imao je svijetli ten, nikada nije bio preplanuo, samo bi se zarumenio. Imao je jako tijelo, ogromne ruke. Zidar. Sve je u njega bilo jednostavno, prirodno, nenamješteno.

Osjećala je tu njegovu istinsku dobrotu. Kad god je prolazila ulicom, lijepo bi joj se nasmijao, pokušavao je biti duhovit, želio je biti joj drag. Nije imao bogzna kako zanimljive priče, neko znanje... Samo dobrotu.

Sve je o njemu doznavala od drugih. Mnoge stvari joj nisu išle u glavu. Nije mogla vjerovati da dinamitom ubija ribu. Njegovi su svi „mineri“ i što se ona tu ima čuditi. Zar ne kupuju u njega ribu za

Nije nikad bio mačo, nije psovao, pljuvao po cesti kao drugi. Podsjećao ju je na Werthera. Baš ga je tako zamišljala. Plava, kovrčava, duža kosa, modre oči... Imao je svijetli ten, nikada nije bio preplanuo, samo bi se zarumenio. Imao je jako tijelo, ogromne ruke. Zidar. Sve je u njega bilo jednostavno, prirodno, nenamješteno.

koju kasnije njezini govore da ima taj čudan miris po mini i da joj je kralježnica sva smrskana i da je ne bi trebali jesti jer to nije to.

Uvijek se radovala kad su je slali kupiti ribu. Vidjet će ga. Netko bi javio da je kombi stigao. Velik dio susjedstva bi se uputio s plastičnim vrećicama (jer to je bilo higijenskiije, nego kad ti oni nabacaju ribu u novinski papir) prema kraju ulice. Oprezno bi se spustila kroz vratolomne stepenice u podrum njihove mračne i komplicirane kuće koja se neprestano nadograđivala. Riba se sjala u polumraku. Bila je to ogromna hrpa cipala ili salpi, mirisalo je na more. Taj čudni miris od mine nije osjećala. Ponekad ga ne bi bilo i ribu bi joj tada izvagala njegova mati. Bila je tako sitna i uvijek pobrađena šarenom maramom. Rijetko si vidio njezine dvije tanke pletenice ovijene po starinsku oko glave.

(ponekad) Taj odlazak nije bio bogzna što uzbudljiv jer nije bilo njega i njegove udvorne šale. Puno puta nije shvatila te „viceve“ kojima ju je dočekivao, a isto bi im se smijala jer ga je to usrećivalo. Starica nije previše govorila, ali ona je osjećala neku tugu u njezinoj blizini. Nikad nisu ni mogle razviti neki razgovor jer bi se iz dubine kuće začulo hrapavo, ali prodorno glasanje njezinog muža invalida. Uvijek mu je nešto trebalo. Rekli su joj da on nema oko, a ni nogu. Mina. Nije provjeravala. Jedva je čekala izaći iz te vlage i tame. Oči su ti se trebale ponovno naviknuti na svjetlo kad bi izašao na ulicu.

Puno je zanimljivije znalo biti kad bi ju umjesto stare dočekao njegov brat, zafrkant. Smijao se kao i on, prirodno, nenametljivo. Bio je svim djevojčicama u ulici fenomen jer je imao te rijetke ljubičaste oči, baš kao Liz Taylor. U početku im nije vjerovala, ali

kasnije kad ga je dobro proučila na svjetlosti i sama se uvjerila. To su joj jedine ljubičaste oči koje je vidjela uživo.

Nije im se dugo divila. Otišao je u Australiju trbuhom za kruhom. Nije se više nikada vratio. Mina. Još uvijek misli da su to ludosti. Susjedstvo uvijek stvara drame. Morbidne priče kolaju malim provincijalnim glavama. Da netko skenira njihove mozgove, otkrio bi dugačke niti paučine među tim vijugama. Ispleo ih je pauk rutine.

Sigurnost im je životna misija, ali povremeno proradi ta žudnja za uzbuđenjem i onda se „čuda“ množe. Žvaču se i preživaju razne „priče“, ali ovaj put je čini se bila istinita.

I Werther je dugo izbivao, a kad se vratio, pronašao je sebi ženu koja mu je stala rađati djecu i začas ih je narodila četvero. Radio je po gradilištima od jutra do mraka, nadograđivao sobe na njihovoj staroj kući.

Ponekad bi joj dobacio koju šalu dok je prolazila pored njegove kuće. Mješalica za beton bi usrkala dobar dio njihove ionako površne komunikacije. Promijenio se u svemu, osim u pokušaju ležerne duhovitosti... Zidao je, ali nevješto, fasadu zafrkancije (najčešće na svoj račun), no iz mnoštva pukotina izbijala je tuga.

Ponekad bi joj dobacio koju šalu dok je prolazila pored njegove kuće. Mješalica za beton bi usrkala dobar dio njihove ionako površne komunikacije. Promijenio se u svemu, osim u pokušaju ležerne duhovitosti u kojoj je sada, starija i zrelija, prepoznavala tugu. Zidao je, ali nevješto, fasadu zafrkancije (najčešće na svoj račun), no iz mnoštva pukotina izbijala je tuga.

Možda ga je izjedala bratova tragedija? Ona nije negromant, naslućuje nešto muklo i tamno u tom isforsiranom smijehu. Tako se pomalo invalidno šalio i s vlastitom djecom, a ona su mu se motala oko nogu, smetala u poslu. Nikad nije povisio ton na te musavce, nikad nije bilo oštine, samo šala i smijuckanje.

A onda se jednog dana pronijela priča ulicom kako se razbolio i leži u bolnici. Nije to doživjela uzbunjujuće. Zdrav je kao konj. Sve dok njezini jednog običnog radnog dana iza ručka tiho poluglasno, ozbiljnih lica kakva se uvijek navuku pred dolaskom smrti: Preminuo je. Odbio je primiti terapiju.

Ona sjedi okamenjena i sluša kako mu je cijeli život bio težak. Morali su on i pokojni mu brat preuzeti sve poslove otkad je stari zalegao. Ni majka ni sestre nisu radile, trebalo ih je sve prehraniti.

Stari je bio surov i sirov. Vezivao ih je konopom i bacao u gustirnu za kaznu kad nije bilo učinjeno kako je odredio. Majka im nije smjela prići dok su bili u kazni. Neka nauče! Nisu smjeli zapomagati naglas dok kazna ne isteče. U suprotnom se kazna produžavala...

Znaju ljudi... Onomad je očeva sestra naumila zahvatiti vode da napoji magarca što joj je bio pobjegao... Žena je zamalo preminula vidjevši dječaka u vodi. Njegov je stari doletio:

- Hodi, evo ti vode u bačvi.
- Ali, Bože moj, izvadi ga, razbolit će se...
- Neće, neće, nije mu prvi put, neka beštija nauči reda... Starijega se treba slušat.
- Ma, majko moja je li živ?
- Da živ! Živ, samo se nesrića malicija. Ala, napoji živo i hodi za svojim poslom, a ja ću za svojim..

Stara to nikad nije zaboravila. Grizla se što nije otišla u selo po nekoga da ga izvade, ali tada je to bilo tako...

Ona nije nikada bila tamo, ali jasno ga vidi... Dječaka... Lice mu blijedo od studeni, pomodrjele mu usne, krvave oči od plača, drži konop smežuranim prstima. Uspijeva joj se osmjehnuti krajičkom usana. Poznaje taj njegov osmijeh i iskru u modrom oku...

(2018.)